

ความคิด ติดปีก ชักปลัก สมองเพี้ยน

รู้ทัน**คนประหลาด**
ผ่านวิทยาศาสตร์ฉบับสุดแปลก

ดร. นำชัย ชิววิวรรณ

ความคิดติดบัก
ชักปล้ำกสมองเพี้ยน

ความคิดติดบัก ชักปลั๊กสมองเพี้ยน

ดร. นำชัย ชิววิวรรณ

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน 2569

SUNDOGS

ความคิดติดบัก ชักปลักสมองเพี้ยน • ดร. นำชัย ชีววิวรรธน

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ 2569

ราคา 265 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
 นำชัย ชีววิวรรธน. **ความคิดติดบัก ชักปลักสมองเพี้ยน.**
 กรุงเทพฯ : มติชน, 2569. 224 หน้า.
 1. มนุษย์. 2. พฤติกรรมมนุษย์. I. ชื่อเรื่อง.
 599.9
 ISBN 978-974-02-1998-9

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคณาท, สุพจน์ แจ่มเร็ว,

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประภากรเกียรติ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ประภาพร ประเสริฐโสภาก, หทัยชนก ชิวโมกษ์

บรรณาธิการอาวุโส : สุขชัย สุชาติสุธาธรรม • บรรณาธิการบริหาร : ปิยวัฒน์ สีแดงสูง

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : พีรณัฐ เปี่ยมศักดิ์สันติ • บรรณาธิการเล่ม : ภูริพงษ์ เด่นมาลัย

พิสูจน์อักษร : โชติช่วง ธรวิณ • ศิลปกรรม-ออกแบบปก : จิรัชยา แซ่โว

ภาพประกอบ : goosey.whoopsey

ประชาสัมพันธ์และการตลาด : ศศธร ณ ตะกั่วทุ่ง, ณัชชา เชี่ยวกุล,

โบนิลา ศรีสิงห์, อรจิรา ว่องรัตนไพศาล

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2000, 2108

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3360

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

matchonbook @matchonbook @MatchonBooks

@matchonbook @matchonbooks matchonbook

ในกรณีที่มีหนังสือมีข้อผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้าสลับ เข้าเล่มกับหัว

กรุณาติดต่อมาที่ email: matchonbook.sales@gmail.com หรือ inbox matchonbook เพื่อขอเปลี่ยนแปลงใหม่

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมากในราคาพิเศษ ติดต่อที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3353

ฝ่าย MATCHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) รับผิดชอบสั่งพิมพ์ทุกประเภท
 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2419, 2424 email: print.matchon@gmail.com Matchon Premium Print

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	7
คำนำผู้เขียน	9
คนจริงแปลกยิ่งกว่านิยาย	13
เจาะใจคนโรคจิต	14
เมื่อคนรู้น้อยกลับมันใจมาก	22
เมื่อออนไลน์สาปคนเป็นปีศาจ	30
ทำไมบางคนถึง “หิวแสง”	40
แม้แต่คนฉลาดก็หลงกลทฤษฎีสมคบคิด	48
ทำไมคนถึงสร้างและแชร์ข้อมูลผิดๆ	58
ทำไมบ่อยครั้งเพื่อนสนิทก็เชื่อใจไม่ได้	66
นิสัย(เสีย)ของเด็กมาจากใครกันนะ	74
เธอแปลก แต่ฉันก็เป็น	89
ทำไมยิ่งว่าก็ยิ่งทำ	90

ทำไมความผิดเราจึงเบาหวิว	98
สองจิตสองใจ เลือกไม่ได้ไปต่อไม่ถูก	108
ลืมทำไม ทำไมไม่ลืม	118
ยกโทษให้อย่างสาสม	126
แค่อยอมรับสภาพ หรือเพราะรู้มากจนสิ้นหวัง	134
ในวันอากาศไม่เป็นใจ เหตุใดเราจึงเศร้า	142
สำเร็จเพราะบากบั่นหรือบังเอิญ	150

แล้วเรื่องประหลาดก็กลายเป็น ความปกติ(?) 167

เมื่อความหยาบคายกลายเป็นความเท่	168
อะไรทำให้คำบางคำตลกกว่าคำอื่น	176
ปัญญาประดิษฐ์ก็เพื่อนได้	184
“หนอนหนู” พิษหลอนประสาท	192
เสพติดคลิปลิ้น บั่นทอนสมอง	200
ปริศนาสมองหัดตัว	208

คำนำสำนักพิมพ์

เคยไหม การที่ต้องใช้ชีวิตให้ผ่านพ้นไปในแต่ละวัน แล้วพบว่ามันไม่เคยจะราบรื่นได้ดังที่หวังไว้ แม้ว่าจะพยายามใช้ชีวิตอย่างสุดใจเท่าไร เป็นอันต้องมีเรื่องปวดมากวนใจอยู่ร่ำไป ไม่ว่าจะเป็นข่าวสารบ้านเมืองที่แสนปวดประสาท เพื่อนร่วมงานเรื่องมากที่ชวนให้หัวเสียในแต่ละวัน กระทั่งคนใกล้ตัวที่บางครั้งก็ไม่ว่าคุณไหนจริงหรือคนไหนเพก จนความรู้สึกบวกลบที่พยายามรักษาไว้ทั้งวันค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความอึดอั้น จนอยากจะบวกลบใส่หน้าใครสักคนเสียอย่างนั้น!

หากคุณเคยรู้สึกแบบเดียวกัน เราคงไม่บังอาจแนะนำให้คุณทำใจแล้วปล่อยวาง หรือชวนถอดบทเรียนเพื่อปรับเปลี่ยนแนวทางการใช้ชีวิต เพราะหนังสือที่คุณถืออยู่ในตอนนี้ไม่ใช่เรื่องราวสร้างแรงบันดาลใจ หรือสาวทุที่จะมันหน้าไปบอกวิธีสร้างชีวิตดีๆ ให้ใครต่อใครทำตาม หากแต่เป็นเรื่องราวที่จะชวนคุณดำดิ่งลงไปยังโลกเร้นลับของสมอง เพื่อทำความเข้าใจเรื่องราวแปลกแสนประสพในโลกรที่เส้นแบ่งระหว่าง “ความปกติ” กับ “ความประหลาด” เริ่มแยกออกจากกันไม่ขาด

ความคิดติดบัก ชักปลื้กสมองเพี้ยน ผลงานโดย ดร. นำชัย ชิววิวรรณ นักวิทยาศาสตร์และนักเขียนมากฝีมือ กลับมาชวนผู้

อ่านซ้ำปลื้มกับความสุขที่เพิ่มขึ้น เปลี่ยนมุมมองที่เรามีต่อเรื่องแปลก
แสนทราบดีในชีวิตประจำวัน เพื่อร่วมตั้งคำถามต่อจิตใจและตัวตน
ของผู้คนที่แสนประหลาด ย้อนมองความคิดและพฤติกรรมแสน
ประหลาดที่อยู่ในตัวเรา รวมถึงร่วมกันเฝ้าสังเกตความพิสดารของ
โลกที่กำลังกลับตาลปัตร

การอ่านหนังสือเล่มนี้คงไม่สามารถให้คำตอบสำหรับ
ปัญหาความวุ่นวายได้อย่างครอบคลุม หรือเป็นคู่มือเอาตัวรอด
จากเรื่องราวต่างๆ ที่ต้องพบเจอในชีวิตประจำวัน แต่เราหวังเป็น
อย่างยิ่งว่า การพิจารณาเรื่องราวแปลกๆ ในยุคสมัยใหม่ผ่านเลนส์
วิทยาศาสตร์ จะไม่เพียงเป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจในโลก
ที่กำลังเปลี่ยนผ่าน หากแต่ยังช่วยในการทำความเข้าใจตัวเองได้
ไม่มากนักน้อย

SUNDOGS

คำนำผู้เขียน

“คุณจะได้อะไรจากหนังสือเล่มนี้”

หนังสือเล่มนี้เกิดจากความพยายามจะตอบปัญหาในชีวิตประจำวันว่า ทำไมแต่ละคนจึงทำอย่างที่เขาหรือเธอทำ ทำไมเราจึงทำอย่างที่เรากำ ทั้งๆ ที่รู้ว่าบางอย่างเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ หรือบางอย่างต่างหากที่ควรทำ เราก็อธิบายว่ามันยากลำบากที่จะสะกดใจให้ทำได้

บางคำถามก็อาจเป็นเรื่องคาใจเราทุกคนเสมอมา เช่น ทำไมเราจึงลืม แล้วการลืมเรื่องราวต่างๆ มีประโยชน์อะไรบ้างหรือไม่ ซึ่งคุณอาจจะประหลาดใจที่รู้ว่าการจำได้ทุกอย่างอาจเป็นคำสาปมากกว่าพรประเสริฐ! หรือทำไมการใช้งานสื่อออนไลน์บางครั้งก็เปลี่ยนคนบางคนให้กลายเป็นคนเกรี้ยวกราด หยาบคาย กระทั่งมองว่าความหยาบคายเป็นเรื่องเท่ไปได้ คล้ายกับพฤติกรรมของคนๆ หนึ่งที่เมื่อนั่งอยู่หลังพวงมาลัยรถยนต์ที่ไรแล้วเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

เรื่องราวต่างๆ เหล่านี้ทำให้ผู้เขียนเกิดความสงสัย จนต้องค้นคว้าหาคำตอบ และก็อยากแบ่งปันคำตอบให้กับทุกคน แต่... รู้เรื่องพวกนี้ไปแล้วมีประโยชน์อะไร

บางเรื่องอาจจะเป็นเรื่องทำนอง “รู้ไว้ใช้ว่าใส่ป่าแบกหาม” แต่บางเรื่องก็อาจจะช่วยให้เราเข้าใจคนใกล้ตัว คนรอบตัว หรือคนอื่น ๆ ในสังคมมากขึ้นว่า ทำไมเขาหรือเธอจึงทำเช่นนั้น ซึ่งอาจจะเป็นจุดตั้งต้นให้เราเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกันมากขึ้น หรือแม้แต่เข้าใจตัวเองมากขึ้นด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะ ในอนาคต เมื่อเราพบกับปัญหาต่างๆ เราก็คงฝ่าฟันไปได้ดีขึ้นด้วยความรู้ความเข้าใจเหล่านี้ก็เป็นได้

หนังสือเล่มนี้อาจไม่ได้ให้คำตอบสำหรับทุกคำถามหรือทุกเรื่อง แต่คำตอบที่ให้ไว้ก็อาจมีประโยชน์เมื่อต้องเผชิญหน้ากับบางเรื่อง... ไม่มากก็น้อย

ผู้เขียนขอขอบคุณกำลังใจจากคุณวราภรณ์ ชุมเกษียร ภรรยา และน้องแมว X และ Y ที่อยู่เคียงข้างกันเสมอมา

ขอให้คุณผู้อ่านสำราญกับความรู้อะไรและความเข้าใจในสมอง และชีวิตของท่านและคนอื่นๆ ครับ

นำชัย ชิววิวรรณ

มกราคม 2569

ความคิดติดบัก
ชักปล้กสมองเพี้ยน

คนจริงแปลกยิ่งกว่านิยาย

———— * * * ————

1

เจาะใจคนโรคจิต

เวลาพูดถึงคำว่า “คนโรคจิต” ในหัวของแต่ละคนก็อาจวาดภาพไปต่างๆ นานาไม่เหมือนกัน อาจมีบางคนนึกไปถึงภาพตัวละครในภาพยนตร์ชื่อดังอย่าง “ฮานนิبال เล็กเตอร์” ที่แสดงโดยแอนโทนี ฮอปกินส์ ในเรื่อง *อำมหิตไม่เงียบ* (Silence of the Lamb) และเรื่องอื่นๆ ที่ตามมาในชุดเดียวกัน หรือไม่ก็ แจ็ก นิโคลสัน ในบท “แจ็ก ทอร์เรนซ์” ในเรื่อง *โรงแรมผีรกรก* (The Shining) ที่เป็นนิยายดังของสตีเฟน คิง และเป็นภาพยนตร์ที่กำกับโดยผู้กำกับฯ มากฝีมืออย่างสแตนลีย์ คูบริก

ในภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่องและเรื่องอื่นอีกมากมาย ฉายภาพของคนโรคจิตที่มีความเฉลียวฉลาดและโหดเหี้ยมอำมหิต แต่คนแบบนี้มีอยู่จริงหรือ

คำตอบสำหรับคำถามนี้ นำมาจากบทความของเคนต์ เอ. คีห์ล (Kent A. Kiehl) และโจชัว ดับเบิลยู. บักโฮลต์ซ์ (Joshua W. Buckholtz) ในวารสาร *Scientific Mind* ฉบับเดือนกันยายน-ตุลาคม ค.ศ. 2010¹

เคนต์ เอ. คีห์ล เป็นนักประสาทวิทยาศาสตร์ (neuroscientist) จากมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก เขาเล่าประสบการณ์การทดลองครั้งหนึ่งให้ฟังว่า เขาให้นักศึกษาบัณฑิตวิทยาลัยของเขาหลายคนไปสัมภาษณ์คนร้ายโรครจิตในที่คุมขัง โดยไม่เล่ารายละเอียดเกี่ยวกับประวัติคนเหล่านี้ให้ฟังก่อน

ปรากฏว่าเหล่านักศึกษาจิตวิทยาฝึกหัดล้วนแล้วแต่ให้ความเห็นว่า คนที่ตนไปสัมภาษณ์พูดจาดี ดูน่าเชื่อถือ และมีความเป็นไปได้อาจจะโดนลงโทษแบบผิดฝาผิดตัว พวกเขาต้องประหลาดใจมาก เมื่อคีห์ลให้ข้อมูลประวัตินักโทษว่า คนเหล่านั้นมีทั้งที่เป็นแมงดา คนค้ายา คนฉ้อโกง ขโมยจี้ปล้น และฆาตกร โดยมีหลักฐานหนักแน่นมากอย่างดินไม่หูด

เมื่อนักศึกษาจิตวิทยาฝึกหัดมีโอกาสกลับไปสัมภาษณ์อีกครั้งและถามข้อมูลที่พวกเขาได้รับมาออกไป นักโทษเหล่านั้นก็มักจะพูดแก้ตัวในทำนองว่า การที่พวกเขาไม่ได้เล่าเรื่องพวกนั้นให้ฟังก็เพราะว่า นักศึกษาพวกนั้นไม่ได้ถาม และพวกเขาก็เลิกนิสัยเหล่านั้นไปหมดแล้ว

ศัพท์ทางจิตวิทยาเรียกลักษณะแบบนี้ว่า มีการสวมหน้ากากภาวะสุขภาพจิตปกติ (mask of sanity) อยู่ หรือจะพูดง่าย ๆ ว่า “ดีหน้าซื่อ” ก็คงได้ แสดงว่าพวกเขาฉลาดพอจะรู้ว่า คนปกติควรจะตอบสนองอย่างไรในสถานการณ์นั้นและจะหลอกล่อคนอื่นได้อย่างไร!

มีการประเมินว่า มีผู้ป่วยโรคจิตอยู่ราว 0.5-1.0 เปอร์เซ็นต์ ของประชากร และอาจมีคนคุกในสหรัฐอเมริการาว 15-35 เปอร์เซ็นต์ ที่เป็นผู้ป่วยโรคจิต เมื่อคนกลุ่มนี้ออกจากคุก ก็มีแนวโน้มสูงถึง 4-8 เท่าที่จะกลับไปก่ออาชญากรรมซ้ำอีก หากเทียบกับคนปกติ มูลค่าความเสียหายและค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการคนโรคจิตมีผู้คำนวณว่าแค่เพียงในสหรัฐอเมริกาประเทศเดียวก็สูงถึง 2.5-4.0 แสนล้านเหรียญสหรัฐ ต่อปีแล้ว เรียกได้ว่าหากรักษาคนเหล่านี้ได้ก็คงประหยัดงบประมาณของประเทศอย่างมหาศาล

งานวิจัยทางประสาทวิทยาศาสตร์ชี้ให้เห็นว่า ผู้ป่วยโรคจิตบางส่วนมีความผิดปกติอย่างหนักทางร่างกาย สมอของพวกเขaprมวลผลแตกต่างจากคนทั่วไป จนไม่สามารถรับรู้ถึงอารมณ์ความรู้สึกของคนอื่นได้ มีงานวิจัยหลายชิ้นเชื่อมโยงเรื่องการไม่สามารถแยกแยะน้ำเสียงแสดงอารมณ์ต่างๆ ได้ ตัวอย่างเช่น น้ำเสียงแสดงความรู้สึกหวาดกลัว

ย้อนกลับไปต้นทศวรรษ 1990 มีการทดลองคลาสสิกของทีมที่นำโดยรอเบิร์ต ดี. แฮร์ (Robert D. Hare) ที่แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้ป่วยโรคจิตแยกแยะความแตกต่างเล็กน้อยๆ ของคำแสดงอารมณ์ไม่ได้ ซึ่งการทดลองทำได้ง่าย ๆ นั่นคือเขาให้ผู้ต้องหาที่น่าจะเป็นผู้ป่วยโรคจิตมองคำต่างๆ ที่แสดงบนจอ หากเป็นคำที่มีความหมายก็ให้กดปุ่ม ผลที่พบก็

คือ ไม่ว่าจะเป็นคนปกติหรือผู้ป่วยก็แยกแยะคำที่มีอยู่จริงกับคำหลอกๆ ที่โฉบเข้ามาได้ไม่แตกต่างกัน

ทว่าครั้งให้ดูเฉพาะในกลุ่มคำที่มีอยู่จริง และเป็นคำที่ “แสดงนัย” บวก (น้ำนม) หรือลบ (แผลเป็น) หรือเป็นกลาง (ประตู) หากเป็นคำที่แสดงนัยบวกหรือลบ คลื่นสมองของคนทั่วไปจะโดนกระตุ้นทั้งคู่ แต่กับพวกโรคจิตกลับตอบสนองน้อยมาก และกราฟคลื่นสมองก็ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลง

ผู้ป่วยโรคจิตกลุ่มนี้ยังเข้าใจคำอุปมาอุปไมยได้ไม่ดีเท่าคนทั่วไป อีกทั้งยังแยกแยะคำศัพท์ “นามธรรม” เช่น ความรัก ความเชื่อใจ การอุทิศตัว หรือความอยากรู้อยากเห็นไม่ค่อยออก ยกตัวอย่างประโยค “ความรักเป็นยาแก้ความเจ็บป่วยของโลก” ที่นักวิจัยใช้ทดสอบ ผู้ป่วยโรคจิตมองว่าคำนี้มีนัยเป็นลบแทนที่จะเป็นบวก

เคนต์ เอ. คีห์ล ได้วิจัยใน ค.ศ. 1999 พบว่า ผู้ป่วยโรคจิตระบุค่านามที่เป็น “นามธรรม” (เช่น ความรัก การหลอกลวง ความเชื่อใจ การอุทิศตัว และความอยากรู้อยากเห็น) “ผิดพลาด”

มากกว่าคนทั่วไป ขณะที่โจชัว บักโฮลด์ซ นักประสาทวิทยาศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยแวนเดอร์บิลต์ในรัฐเทนเนสซี ตรวจสอบสารเคมีในสมองของผู้ป่วยโรคจิตที่เป็นออซญากรพบว่าคนกลุ่มนี้มีสารโดพามีน (dopamine) มากกว่าคนทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญ สารดังกล่าวหลั่งออกมา เมื่อเราได้รับการกระตุ้นให้ทำสิ่งต่างๆ เป็นเสมือน “รางวัล” ที่ทำให้เราพึงพอใจ ซึ่งความต้องการให้ร่างกายหลั่งสารโดพามีนมาก ๆ นี้เองที่อาจกระตุ้นให้คนกลุ่มนี้ทำอาชญากรรมต่างๆ โดยไม่สนใจผลที่จะตามมา

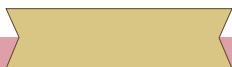
ใน ค.ศ. 2017 มีงานวิจัยสำคัญที่มีทีมจากมหาวิทยาลัยชั้นนำหลายแห่งร่วมงานกัน นำโดยนักวิจัยจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด พวกเขาทดสอบในผู้ป่วยโรคจิตเวช โดยใช้อุปกรณ์ตรวจการทำงานของสมองที่เรียกว่า “fMRI” (functional magnetic resonance imaging) สิ่งนี้นักวิจัยพบก็คือ มีความบกพร่องของการเชื่อมต่อของสมอง 2 ส่วนคือ “นิวเคลียสแอคคัมเบนส์” (nucleus accumbens) และ “เวนโทรเมดิคัล พรีฟรอนทัลคอร์เทกซ์” (ventromedial prefrontal cortex)

ผลลัพธ์ก็คือ สมองส่วนหลังที่รับผิดชอบโดยตรงต่อการวิเคราะห์ผลในอนาคตจากการตัดสินใจเรื่องตรงหน้า ทำงานไม่ได้เต็มที่หรือทำงานไม่ได้เลย วงจรควบคุมการตัดสินใจจึงเสียหายไป ทำให้มักตัดสินใจทำอะไรที่สุ่มเสี่ยงและผิดศีลธรรมมากกว่าคนทั่วไป

หากมองจากสิ่งที่คนเหล่านี้ทำ ก็ไม่น่าแปลกใจที่คนทั่วไปมักมองว่าคนกลุ่มนี้เป็นพวก “คนเลือดเย็น” เป็นคนร้ายที่ไร้อารมณ์ความรู้สึก ทำเรื่องแยๆ ได้สารพัดกับคนอื่นได้ แต่ความจริงที่ลึกลงไปคือ คนกลุ่มนี้เป็นคนป่วยและอาการป่วยทำให้เกิดนิสัยที่ดูราวกับเป็นคนเลือดเย็นต่างหาก

งานวิจัยที่มากขึ้นเกี่ยวกับวิธีการรับรู้หรือมองโลก รวมไปถึงความผิดปกติทางร่างกาย อารมณ์ความรู้สึก การตัดสินใจ และความเสียใจต่อผลการกระทำของตัวเอง อาจนำไปสู่การรักษาที่ได้ผลมากกว่าการลงโทษ ซึ่งตามข้อมูลที่ได้กล่าวไปข้างต้นแสดงให้เห็นว่าไม่ค่อยได้ผล

อาชญากรโรคจิตบางคนจึงอาจไม่ใช่คนเลวโดยสันดาน แต่เป็นคนป่วยที่มีระบบการตัดสินใจบกพร่องต่างหาก

ไม่ยากนักเลยที่หากคนกลุ่มนี้หลุดรอดการตรวจสอบและกลายมาเป็นผู้นำประเทศ โดยเฉพาะประเทศมหาอำนาจ ความเลือดเย็นของพวกเขาจะสร้างความปั่นป่วนได้มากเพียงใด แต่ก็ไม่ว่าเรื่องนี้อาจกำลังเกิดขึ้นก็เป็นได้!